

Από το μυθιστόρημα «Η Κασσάνδρα στη Μαύρη Άμμο», Πατάκης 2018

Έψαχνα πάντα τις λέξεις.

Πρώτα εκείνες που θα πείθανε... Τους άλλους.

Μετά όσες θα μπορούνε να παρηγορήσουνε... Εμένα.

Πάντα λέξεις έψαχνα.

Λέξεις που μου κρυβόντουσαν...

Κι έτσι μήτε για τους άλλους δεν κατάφερνα να τις βρω, μήτε και για τον ίδιο μου τον εαυτό δεν αξιώθηκα ποτέ να τις ανακαλύψω.

Κι άφηνα τον καιρό να αποφασίζει...

Οδηγήθηκα στο χαμό μου δίχως παρηγοριά.

Όπως και εκείνοι, οι άλλοι που δε με πιστέψανε.

Ναι –μέχρι και χτες ακόμα... Όπως και προχτές και πριν από ένα μήνα, ένα χρόνο...

Δέκα χρόνια...

Τόσοι, μα τόσοι άνθρωποι. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά. Αρχοντογεννημένοι και σκλάβοι . Κυράδες και δούλες.

Δε με πιστεύανε...

Αλλά εγώ το ήξερα πως θα πεθαίνανε με θάνατο βίαιο –βέλη θα καρφωνόντουσαν στις κόχες των ματιών, δόρατα αιχμηρά θα τρυπούσαν γεροδεμένα στήθια, κοφτερά σπαθιά θα λιάνιζαν αυτιά, δάχτυλα... Και λεκιασμένες με αίμα παλάμες θα στομώναν τα χείλη παρθένων, ξέφρενα πέη θα ασεβούσαν πάνω σε παρθενικά αιδοία... Πάνω στους λίθους των δρόμων θα σπάγανε κεφαλάκια παιδιών και καρδούλες λίγων μηνών θα σπαρταρούσανε πάνω σε λευκά σινδόνια και δίπλα σε κεντίδι χαρωπό θα αδειάζαν όλο τους το αίμα.

Όλα αυτά τα ήξερα.

Όλα τα είχα δει να σχηματίζονται πάνω στην Μαύρη Άμμο του εφιάλτη μου.

Αλλά όσο κι αν τα φώναζα σα σκύλα τα κοττάβιά της, τα ούρλιαζα σα λύκαινα νύχτα πανσελήνου, τα βρόνταγα με τη δύναμη κεραυνού που πέφτει σε ανταριασμένο πέλαγο... Όχι δε με πιστεύανε. Δε με ακούγανε.

Γι αυτούς δεν υπήρχε Μαύρη Άμμος

Και πεθάνανε.

Και τώρα κι εγώ πεθαίνω...

Για μένα... Ναι, και για μένα –την θυγατέρα του Πρίαμου- υπάρχει πλέον η Μαύρη Άμμος.

Πιο πριν – δέκα και βάλε χρόνια- ήμουνα η μάντισσα της Τροίας που ανίχνευε τις εφιαλτικές αλήθειες, αυτές που οι πράξεις των ανθρώπων γεννάνε. Και τις έβλεπε να παίρνουν σχήματα μέσα σε εκείνη την άσπλαχνη έρημο των οραματισμών της. Την έρημο της Μαύρης Άμμου.

Μετά και όχι πριν το τέλος- στην ίδια χέρσα, κατάμαυρη γη έβλεπα και το δικό μου πεπρωμένο.

Και γινόμουνα δυο πλάσματα, σε δυο λες θηλυκά πλάσματα είχα χωριστεί. Η μάντισσα από τη μια, η πριγκίπισσα από την άλλη.

Η μια να ορά ότι η άλλη θα ζούσε. Η Μαύρη Άμμος σε ποια από τις δυο ανήκε;

Εγώ ήμουνα και η μια... Εγώ και η άλλη.
Η Κασσάνδρα εγώ είμαι.

Έψαχνα... Ψάχνω πάντα τις λέξεις. Τις λέξεις που θα παρηγορήσουν...
Όχι, πλέον, τους άλλους.
Ψάχνω να βρω τις λέξεις που θα θωπεύσουν τώρα εμένα.
Τις λέξεις... Τις μαζεύω μέσα στο στόμα μου. Με τα δόντια μου τις δαγκώνω. Με τη
γλώσσα μου τις γλείφω.
Αναζητώ τις γεύσεις τους.
Και μένω –πλέον- βουβή.
Εγώ η Κασσάνδρα... Μάντισσα πια δίχως προβλέψεις.
Μόνο γνώσεις. Των όσων γίνανε* αυτών που θα συμβούνε.

Ναι... Ίσως το καταφύγιο της παρηγοριάς να είναι οι αναμνήσεις –μικρά
καρδιοχτύπια* ανατριχίλες.
Ας πάψω να προβλέπω το βέβαιο αύριο.
Ας επιστρέψω στην θαλπωρή των τετελεσμένων.
Οι αναμνήσεις δηλώνουν πως ακόμα ζω. Πως δεν αφήνω να χαθεί αυτό που έπρεπε να
υπερασπιστώ.
Υπάρχω... Ακόμα.